

Küçük Sekreter Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Sekreter Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř, gneřli otlakta Pip adında uzun bir sekreter kuřu, ince uzun bacakları zerinde duruyordu. Kk kırmızı bir kâřif boyunbađı ve bir ipe bađlı minik piri bir pusula takmıřtı. Pip hızlı ve meraklıydı, hep yeni patikalar gzlerdi. imenlere bakarken kehribar renkli gzleri parıldadı. Bugn macera iin mkemmel bir gn gibi hissediyordu.

Pip keşfetmeyi severdi ama çoğu zaman yalnız keşfederdi. Siyah uçlu kanatları düzgünce katlanmış hâlde çimenlerin arasında uzun adımlarla yürürdü. Yürürken uzun siyah baş tepeliği sallanırdı. Keskin, kancalı gagası hazır, tehlikeyi gözetlerdi. Ama bazen Pip, bu keyfi paylaşacak bir arkadaşı olsun isterdi. Otlak büyüktü ve yalnız keşfetmek biraz sessiz geliyordu.

Tam o sırada Pip, çalılıarın yakınında kocaman bir şekil gördü. Bu, Kofi adında bir kori toyuydu! Kofi iri ve ağırdı; kahverengi ve gri alacalı tüyleri, ince siyah çizgileri vardı. Kenarı geniş haki bir kâşif şapkası takmıştı, şeridine küçük bir tüy sıkıştırılmıştı. Kofi yavaş hareket ederdi, büyük koyu gözleri sakin ve sevecendi. Pip biraz utandı ama çok meraklandı.

Pip hızlı bir adım attı ve seslendi: "Merhaba! Ben Pip. Ben bir kâşifim!" Kofi sağlam gövdesini döndü ve gülümsedi. "Merhaba, Pip. Ben Kofi. Pek kâşif sayılmam ama yürümeyi ve çimenleri izlemeyi severim." Pip'in tepeliği heyecanla dikildi. "Belki birlikte keşfederiz?" diye sordu. Kofi yavaşça başını salladı. "Bunu çok isterim."

İki kuş yan yana yürüdü. Pip'in uzun bacakları hızla hareket ederken Kofi'nin güçlü bacakları yavaş, düzenli adımlar atıyordu. Pip fark ettiği yeni bir patikayı gösterdi. "Bak! Şu uzun otların arasında bir aralık var!" Kofi büyük koyu gözleriyle baktı. "Görüyorum," dedi. "Ama dar görünüyor. Sıkışabilirim." Pip bir an düşündü. "O zaman önce ben gidip kontrol ederim."

Pip öne fırladı, kehribar gözleri tehlikeyi tarıyordu. Birden durdu. "Dur! Yolu dikenli bir çalı kapatıyor." Kofi ağır ağır yanına geldi ve çalıya baktı. "Buna yardım edebilirim," dedi. Güçlü göğsüyle itti ve dikenli dalları yana açtı. Pip hayrete düştü. "Ne kadar güçlüsün!" Kofi gülümsedi. "Sen de bir şeyleri fark etmekte çok hızlısın. İyi bir takımız."

Bu, Pip'e harika bir fikir verdi. "Kofi, bir otlak keşif kulübü kuralım!" dedi. "Becerilerimizi paylaşır ve birlikte maceralara çıkarız." Kofi'nin gözleri parladı. "Ne güzel fikir! Ben malzemeleri taşır, yolları açarım. Sen gözcü olur, yeni izler bulursun." Kanat sıkışarak anlaştılar. Otlak Kâşifleri Kulübü doğdu ve ilk iki üyesi onlardı.

Ertesi sabah en sevdikleri yerde buluştular. Pip kırmızı boyunbağını ve pusulasını takmıştı. Kofi haki şapkasını takmıştı. Pip keşfedilecek şeylerin bir listesini yapmıştı. "Bugün kıvrımlı patikayı izleyip yaşlı akasya ağacına gideceğiz," diye duyurdu. Kofi küçük bir su ve atıştırma çantası taşıyordu. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi. Ne bulacaklarını görmek için hevesle yola koyuldular.

Pip önden gidiyordu, başı yukarıdaydı. Tehlikeyi gözetliyor ve uyarılar veriyordu. "Dikkat, yerde bir çukur var!" Kofi güçlü bacaklarıyla etrafından dolandı. Sonra Kofi bir şey fark etti. "Bak, bir firavun faresi ailesi!" Pip onları kaçırmıştı çünkü gökyüzünü izliyordu. "İyi gözler, Kofi!" dedi. "Ben genelde tehlikeyi gözetirim ama sen küçük şeyleri fark ediyorsun."

Yaşlı akasya ağacına vardılar. Dalları genişçe yayılmış, yaprakları rüzgârda fısıldıyordu. "Bu harika!" dedi Pip. "Buraya hiç bu kadar uzağa gelmemiştim." Kofi gülümsedi. "Senin hızlı gözlerin ve dikkatli adımların olmasa bunu başaramazdık." Gölgede oturup bir atıştırmalık paylaştılar. Pip mutluydu. Bir arkadaşının olması keşfetmeyi çok daha güzel yapıyordu. Bir sonraki maceralarını planlamaya başladılar.

Eve dönerken rüzgâr esmeye başladı. Koyu bulutlar gökyüzünde yuvarlandı. "Acele etmeliyiz," dedi Pip, sesi biraz endişeliydi. "Rüzgâr güçlü." Kofi etrafına bakındı. "Ben arkandan yürür, büyük gövdemle rüzgârı keserim. Sen pusulanla bizi eve yönlendirirsin." Pip başını salladı ve minik pirinç pusulasına baktı. Kofi onu korurken o önden gitti. Birlikte rüzgârlı çimenlerin arasından ilerlediler.

Birden yüksek bir çatırtı onları sıçrattı. Yola bir dal düşmüştü! Pip'in kalbi hızla çarptı. "Ne yapacağız?" diye sordu. Kofi öne çıktı. "Endişelenme, onu kaldırabilirim." Dalı güçlü bacaklarıyla itti ve dal yuvarlanıp gitti. "Artık güvendesin," dedi Kofi yumuşakça. Pip rahat bir nefes verdi. "Teşekkürler, Kofi. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Rüzgâr dindi ve gökyüzü açıldı. Evlerinin güneşte parlayan çimenlerini görebiliyorlardı. "Başardık!" diye sevindi Pip. "Birlikte başardık," dedi Kofi. O anda Pip önemli bir şey anladı. Takım çalışması her şeyi daha iyi yapıyordu. O hızlı ve dikkatliydi, Kofi ise iri ve güçlüydü. Farklı becerileri ikisine de yardım ediyordu. Birbirlerine gülümsediler, yaptıklarıyla gurur duydular.

Buluşma yerlerine dönünce firavun farelerine ve diğer otlak hayvanlarına maceralarını anlattılar. "Otlak Kâşifleri Kulübü herkese açık!" diye duyurdu Pip. "Becerilerimizi paylaşır ve birbirimize yardım ederiz." Kofi başını salladı. "Ve hep birbirimizi kollarız." Hayvanlar sevinçle bağırdı. Pip ve Kofi özel bir şey başlatmışlardı ve daha nice maceraların beklediğini biliyorlardı.

O günden sonra iki arkadaş otlakları sık sık keşfettiler. Pip tehlikeyi gözetliyor ve yeni patikalar buluyordu; Kofi ise malzemeleri taşıyor ve yolu açıyordu. Arkadaşların farklı becerileri paylaşabileceğini ve takım çalışmasının her şeyi daha iyi yaptığını öğrendiler. Geniş otlak sonsuz harikalar barındırıyordu ve yanında iyi bir arkadaşın varsa her gün yeni bir maceradır.

Gün batımında Pip ve Kofi birlikte oturup gökyüzünün pembeye ve altın rengine dönüşünü izlediler. "Arkadaşım olduğun için teşekkürler," dedi Pip. Kofi gülümsedi. "Ben de senin arkadaşın olduğun için teşekkür ederim." Otlak ne kadar büyük olursa olsun, her zaman birbirlerine sahip olacaklarını biliyorlardı. Otlak Kâşifleri Kulübü büyümeye devam edecekti ve dostlukları da her macerayla biraz daha büyüyecekti.